

Антоніна Тимченко
СКРИПАЛИК

Вірші

Харків
«Майдан»
2015

УДК 82-14
ББК 84(4Укр)
Т 41

*Видається за сприяння та фінансової підтримки
Харківської міської ради*

Редактори:
О. Тараненко, В. Бойко

Художнє оформлення:
В. А. Носань

Тимченко А. О.

Т 41 Скрипалик: Вірші / А. О. Тимченко. — Х.: Майдан, 2015. — 64 с.
ISBN 978-966-372-612-0

У книзі харків'янки Антоніни Тимченко йдеться про буденність і диво, печаль і віру, відчуття самотності — й, навпаки, повноти життя, в котрому є Бог.

УДК 82-14
ББК 84(4Укр)

З М І С Т

«Скрипалику, не обирай піано...»	5
«Коли замовкнуть суетні “або”...»	6
«Писати знічев’я — ниточку загублю...»	7
«Ковельські яблучка...»	8
«Скотилася торба...»	10
«Коротке слово справдилось, його...»	11
«Будь тут...»	12
«Спокійно яюсь, черство яюсь...»	13
«Світиться хатинка у снігах...»	14
«У свічки вогник трепетний, ламкий...»	15
«Середа-середина, проміжний деньок...»	16
«Раз у раз перевіряє двері...»	17
«Усі здивувалися в лісі...»	18
«Раз у раз дітворі візник...»	19
«Що з того, що вечір надходив дітей колихати...»	20
«Сіамські близнюки — робота і утома...»	21
«Люди в метро...»	22
«Ось мені осінь в руку впала каштаном...»	23
«Куїнджі готує фарби...»	24
«Повертаюсь потроху...»	25
«Вимкнути лампу...»	26
«Уривки слів про тіні у степу...»	27
«До Успіння успіти, устигнути скласти хорал...»	28
«Хто послули, а кому й не спиться...»	29
«У неї в хаті як у церкві...»	30
«При нашому домі дощить...»	31
«Грізно і певно, зсунувши брови, як вождь...»	32
«А ворог мій і не приходив...»	33

«І моя ж бабуся казала так...»	34
«От воно й доказ — любов сильніша від смерті...»	35
«Я хотіла трагізму...»	37
«Прийшли ізсохлі, зморщені тополі...»	38
«Найголовніше моє, найцінніше...»	39
«Уся з порцеляни...»	40
«У мовчанні твоєму — розсудливість, спокій, комфорт...»	41
«Ти, як і учора...»	42
«А про тебе написати не можу...»	43
«...чекаєш — чекай...»	44
«Ти кажеш, щоб купила голубів...»	45
«Незадоволення росте...»	46
«Стільки мовчати, а потім таки мовити...»	47
«Я прилипла до тебе...»	48
«Від тебе йде сумне якесь тепло...»	49
«До кого прийде він, під вечір, напідпитку?...»	50
«Хто тоді приходив і що говорив...»	51
Море	
1. «Як же мореві буде без мене...»	52
2. «Ну от і капуста — де знайти немовля?...»	53
3. «Море світліше за небо, суворіше, скорше...»	54
4. «Я сьогодні якась дурна, не своя і маленька...»	55
5. «Звивини долі та вигини хвиль — це одно...»	56
6. «Хай би море драглистим було, як желе...»	57
7. «Плавав морями, не знав, не звикав...»	58
8. «Точно: під каву йдуть та ідуть рядки...»	59
«...Хенд-мейд невибагливий...»	60
«Думаю, що буде їсти моя сім'я...»	61
«Лісом гуляла...»	62
«Мене знайшла давно забута книжка...»	63
«Як завжди, ляжу о другій...»	64

* * *

Скрипалику, не обирай піано,
тобі не до лица моя печаль.
Смичок — він чесний, чесний і старанний,
і скрипочка ласкава до плеча.

Зіграй дороги, не легкі, а щирі,
сільські церкви і чижика політ,
зіграй — і я у кожен звук повірю,
у кожне Боже слово на землі.

* * *

«Притча про поетів»
Елеонора Соловей

Коли замовкнуть суетні «або»,
коли годинник бігтиме тихіш,
у серці підросте якщо не вірш,
то щось достоту схоже на любов,

здумливо послинить олівець
і в лініях на зжовклому папері
вгадає човен, ящірку і берег,

де звір червоний хижо зареве,
комусь ув очі полум'я жбурне,
когось припне улесливим стилетом.

Слова тремтять і березуть мене,
коли читаю притчу про поетів.

* * *

Писати знічев'я — ниточку загублю,
писати із радості — наче бракує нерва.
А ось печаль — геть її, не люблю —
пише й живе зі мною, ніби колега.

Вправний співавтор дає і думок, і слів,
вільний філософ, Сартр чи Шопенгауер...
Зовсім не знаю, як білизну золить,
і козака любити, й гуляти гаєм.

Все історизми, софізми, арго, кліше,
екзистенційність, натурфілософія, ретро...
От і печаль тому,
що розум лише —
це набутне,
а життя не знаю зсередини.

Ось воно й радість — минуща, пуста, не вся,
її, недолугу, й на слова не обернеш.
Справжня радість — у мого дідуся,
коли праонукові простягає цукерку.

* * *

Ковельські яблучка,
ковельська ковила.
Скоринка тріскається,
біжить сік.
Дорога́ доро́го,
навіщо мене вела —
щоб залишила те, що люблю, —
чи не навік?

Ось воно — дерево,
ось, яко щем, багряне,
ось воно, серце,
і ось він, розхитаний тин.
Ось вони, люди —
старі та малі хуторяни,
ось вони, рани Христові,
і ось, недовірлива, ти.

Їдеш, і ковельська бабця
каже тобі про ябка
напівпопольську.
Коні, пасіки,
поли одежі
напівпопольську
і поле.

Яблуко-ябло,
ти прорости в мені
соком своїм помежовим,
почужинним,
покордонним, поневдомним,
щоби знала,
як воно там,
де не Україна,
де старе не плаче,
а мале не пиячить.
І щоб таки повернулася
і була тут,
бачила злигодні
і дороги невігідні,
і жили рвала,
і жила тільки тут,
і умирала.

* * *

Скотилася торба
до діда із гóрбом,
а в тій торбі —
не хліб-паляниця,
а доля-п'яниця,
і горя горнятко,
і жменя нестатку,
самотності слоїк
і смерть із косою.

А торба продовжує далі котитись.
Мовчу і дивуюся, як його жити.

* * *

Коротке слово справдилось, його
мала дитина зі сливовими очима,
у сукенці мусліновій новій,
носила, як цукерку, за шокою.
І слово тануло потроху. І брова
китайця, що дивився із картини,
спиналася здивовано-округло,
й цикади намальовані дзижчали.
А далі слово зникло, і усе
було так само, як хвилину тому,
а дівчинка приклала до щоки
тоненьку руку — й плакати взялась:
можливо, що цукерка закінчилась,
можливо, що в китайця злісний вигляд,
а може, що в незрозумілій фразі,
котру сказали їй: «В больнице мама...» —
в кінці коротке слово «...умерла».

* * *

будь тут
у важкості цих приголосних
будь тут
у чорноті цих букв
підеш — і випаде нота із «Зими» Вівальді
людина біжить дорогою
притопуючи щоб зігрітися
мій учень пише вірш про дорогу
тимчасом ізраїльський хлопчик
знаходить на дорозі уламок снаряду
будь тут

* * *

Спокійно яюсь, черство яюсь,
ніхто не скаже: «Йди сюди».
Нікому сили не забракне
мені відміряти біди.

Сьогодні холодно в дорозі,
і я нікого не люблю.
Та раптом в тиші
в грізнім Грознім
заплавав голосно малюк.

* * *

Світиться хатинка у снігах
крізь небесну білу зимну манну.
І немає правди у ногах,
і немає стежки між хатами.

Всяк брести в завію б завагавсь,
та і я подумала б так само.
Тільки світять вікна у снігах,
як тепло в очах моєї мами.

* * *

Мамі Олені

У свічки вогник трепетний, ламкий —
стрибне униз, убік, а потім прямо.
Напikши і прикрасивши паски,
плаче мама.

Ісус Христос не кривдив, не винив
святую Марію (я ж — мілію, злію),
свою й мою до себе притулив,
жаліє.

І мама звеселяється, і все
у посміху Марії та Олени,
і щось в очах розчахнутих несе —
блакитне, каре, сіре та зелене —
для мене.

* * *

Середа-середина, проміжний деньок,
для життя короткого — коник на стеблі.
Я іще дитя твоє, таточку, таньó,
є іще у коника і свої малі.

В середу-середину їду по містах
посірілих, вицвілих, змерзлих, як трава.
Де узявся смуток мій, де узявся страх,
що з'їдає усмішку, плутає слова?

А вітри проносяться з криками: ату! —
все живе зіщулилось, никне до землі...
Тільки є у коника діточки малі,
ждуть його, як я тебе, таточку, татусь.

* * *

Раз у раз перевіряє двері
(все життя), ключа залізного торкаючись.
До дитини не пускає жодних Мері
Поппінс, відсилаючи подалі.
Тато і дочка, як слон і мишка,
туляться, чекаючи неясно:
він — що страх допустить передишку,
а вона — що раптом буде казка.
І надходить спокій, щоки гладить,
як мала, проводить по щетині.
Й чоловік римує — так доладно,
як слова не йшли іще донині.
Для малої молоко, собі півкави
і говорить, приколисує гаркаво.
І нема нічого довшого й певнішого,
аніж вечір: чоловік, дочка і вірші.

* * *

Усі здивувалися в лісі:
«І як ми про це не знали?» —
сова на старім горісі,
покручений літній в'яз.
Прокинулась, позіхнула
вода, що завжди мовчала:
«Дитина, дитина — чули?
І звідки вона взялась?»
А потім шуміли вільхи
розпатлано, босо, вільгло,
а потім птахи-птахівни
гуторили до сосни,
і тонко вода сміялась,
вода, що завжди мовчала,
і визирала з-під листя
ціла родина суниць.

* * *

Раз у раз дітворі візник
та й по казці возити звик,
і по прянику, й по зорі
викладав на усяк поріг.

Та настав сумовитий рік —
і візник таємничий зник,
попід тином завмер візок —
і ні пряників, ні казок.

Тільки небо якесь чудне,
не сумне воно — осяйне:
засвітилося угорі
кожній крихітці по зорі.

* * *

...Дивен звір походив
У моєму саду...

В. Свідзінський

Що з того, що вечір надходив дітей колихати,
що плечі, обпечені сонцем, свербіли у нас.
Чи звір чи не звір зупинивсь біля нашої хати,
і пісня виття його довга, тремка і нудна;
(боялися вийти) і жаско, і жалісно разом:
яке воно, що воно, звідки до нас прибрело.
І хоч ні огиди не чули ми, ані образи,
але відчинити сміливості все не було.

Отак сидимо. Ми у хаті, а він — біля хати,
і хтозна, кому з нас тоскніше, тісніше в собі,
і скільки миттєвостей в цій безкінечній добі,
чи помочі треба, чи просто прийшов позітхати,
і скільки миттєвостей в цій безкінечній добі,
і звідки цей страх, і хто врешті програє двобій,
і скільки миттєвостей в цій безкінечній добі...
Ідеш відчиняти.

* * *

Сіамські близнюки — робота і втома —
чекають у дворі, нервово палять ніч.
А я від них втекла, сховалася удома,
бо тут є тиша, й чай, і тіні на стіні.

На плічка порозвішую обов'язки, права,
охайно розрівняю рядки, плаття і нерви.
З'єднаються на мить безмовність і слова.
Перерва.

* * *

Люди в метро
із цебрами з помідорами,
з дітками хворими
їдуть, ідуть,
гомонять, мовчать.
А час, як поїзд,
швидкості набере —
і скине,
набере —
і скине,
потім зупиниться,
хтось вийде-зайде,
і далі, далі...
Думка прокотиться, як горошинка:
коли ж то моя зупинка?

* * *

Ось мені осінь в руку впала каштаном,
в роті цукерка тане.
Автомобілі-дороги-трамваї
життя моє знають,
з'їдають,
продовжують,
множать, схоже.

Ніколи прозу писати,
слова короткі,
як нотки.
Наче зомбована, сховане
щось у собі ношу —
і відкриваю піднесено-весело
першому-ліпшому.
Присмерки випишу
і відпочинок вночі.
Мовчи, тут ні до чого шум.

* * *

Куїнджі готує фарби —
кадмій, ультрамарин,
рука, як човен ріка, тримає палітру.
І я стікаю із пензля
тихо, по мілілітру
і втілююся потроху
поміж мазків і рим.

* * *

Повертаюсь потроху:
спочатку з'являється тінь...
Може, це і усе та надалі не буде ні кроку.
Запорошені вікна в палаці у стилі бароко,
на фронтоні сова, павутинисто на видноті.

Тут сказати б: «Але
у далеких покоях ще є,
ще слова проростають, підспудна буруниться сила...»

Не скажу, бо не знаю.
Я маю усе, що любила,
навіть більше іще на одне
безкінечно і беззаперечно моє.

Богу краще відомі потреби,
за ними й дає.

* * *

Вимкнути лампу —
й до ліжка чотири кроки.
Раз —
і гаряча пітьма очі мені залляла.
Світ видавався широким чи й був широким,
ну, а тепер — кімната і ліжко.
Чимало.

Два.
Ось Овідій бачив точно далі від мене.
Очі втомлені тер, спльовуючи пісок,
сіль набирав у зашкарублу жменю;
сіль добували з моря, де плив Ясон.

Три. Розтираю в пальцях
ніч і блаженський простір.
Хазяйновита провина ставить на кухні чай,
хазяйновита й сильна, хоч і не вийшла зростом.

Ось і чотири.
Ангел біля плеча.

* * *

Уривки слів про тіні у степу,
про сутінки, що наставати сміють,
про саламандру, наче Соломію,
гнучку.

 Про силу споришевих пут.
Застуджений цвіркун. Камінний сон.
Кармічний шлях.

 Кармінний подих тиші.
Оторопіння на землі і вище.
Швидкої смерті степове ласо.

Із пагорба вдивляється бабак
у виярок, туманом перекреслений,
і думає, чи справдиться мольба,
чи буде так, що всі колись воскреснуть.

* * *

До Успіння успіти, устигнути скласти хорал
із питального вигину біля губи немовляти,
із ходи вояка, що віднині не хоче стріляти,
із гарячого варива віри та вбогого духу
і з мовчання Його,
хто одвіку нас бачив і слухав.

* * *

Хто поснули, а кому й не спиться...
Годували нині голубів,
а один сивун, дивна птиця,
при узбіччі самотою ходив.

Самотою йти — закон безперечний,
хоч годуй її, а хоч не годуй.
...Бог підходить, обіймає за плечі,
каже: «Я з тобою іду».

* * *

У неї в хаті як у церкві —
біленькі стіни у квітках.
Ітиме повз, поставить цебра
і привітається Лука.

Увечері з млина брестиме
Марко — й поділиться своїм,
і білий хліб вона з-за тину
йому простягне, щоб поїв.

Іванові пришиє гудзик,
Матвію кошика сплете...
Домашні справи — се і те,
пшоно, квасоля, кукурудза.

Волосся сиве, як ляне.
В її руках проста хустина,
хустина, як покрова, дивна —
візьміть під неї і мене!

* * *

При нашому домі дощить,
парасолька зламалась,
а ти за конторкою мовчки читаєш листи.
Якби не поріжок, води понабігло б чимало
і ти відступити ляжливо від неї б не встиг.
А так до заварника липи додам і шипшини,
покашляю, чхну й коло тебе читатиму лист,
в якому ідеться: для болю немає причини,
ми темінь минули, а світла іще не дійшли.

* * *

Грізно і певно, зсунувши брови, як вождь
соціалізму, скаже товариш мудрий,
що все не так і що «все мы здесь не для того»...
Чай закипає, країно, *доброе утро!*
Кидаю в чашку заварку і рафінад
і наливаю окріп із якоюсь злістю —
начебто мщуся зараз, що кожен з нас
щиро хотів добра і тепер втомився.
Бо на усяке діло є свій кордон,
бо на усяке тіло — усякі сили.
Господи Боже, дай зупинитись до
того, як чорним зробиться біле.

* * *

А ворог мій і не приходив,
сама собі і друг, і тать.
Така роз'ятрена погода,
що хочеться під захист тата.

Образа піднімає келих,
і гнів бере мене на кпини.
Хотіла бути наче скеля,
а все частіш згинаю спину.

* * *

...Та ще слова,
на вокзалі сказані:
«Жити гарно, донечко,
Жити гарно».

О. Ковальова

І моя ж бабуся казала так,
що жити все-таки добре.
Я кивала: істина запроста,
і не мала клубка у горлі.
Я тоді не знала на світі ніц,
хоч відправили б на якийсь-то бліц
з математики, мови, історії —
то перемогла б, наказавши слів
і навівши безліч теорій.
А тепер — не згадаю, що таке синус.
А тепер вкладаю малого сина
і тулюсь до нього, як до сильнішого,
як до мудрого і хороброго.
Він, і правда, як захист вічний мені.
Пригадаю бабуся в останні дні,
і пішла вона, кажуть, тихенько-тихо —
не кричала, не скаржилась, просто не дихала.
Ой, бабуся, а жити — добре!

* * *

1

От воно й доказ — любов сильніша від смерті:

бабуся пішла,
а ми її досі любимо,
а ми її дуже любимо.
Проте всього лише люди ми,
дурні, лихослівні, вперті.

А нам би любов простягнути
і ситому, і голодному
й ніколи не дорікнути
одне одному.

А нам би прощення виблагати
душам усім відлетілим!
Господь мені дав не плакати.
Й молитву на аркуші білім.

2

Дідуся овдовілого,
батька осиротілого,
Господи, помилуй!

Тихо-тихо любов і пам'ять
ідуть, одна одну підтримуючи, між могилками.
Степ чи поле — і хрестів багато,
дай, Боже, сили і долі діду й татові.

Боже, сліпуче світиш, гориш щосили,
щоб ми, слабкодухі, бачили і хрестились,
любов би, як хліб щоденний, усім простягнули —
і душечка та стражденна взяла б і всміхнулась.

* * *

Я хотіла трагізму —
тепер куди ще трагічніш —
та емоцій незвичних —
а зараз не можу звикнути:
нині цвинтар не в романтичних баладах —
там бабуся й дідусь поховані.
Серцю не дати ради.

Все за Господнім ладом.
Запах ладану.

* * *

Прийшли ізсохлі, зморщені тополі,
старі, покірні, зморені давно.
Вони — воли, що тягнуть наші болі
між мерседесів зверхності, марнот.
Й тепер не маю діла до усіх,
не можу відійти й не пам'ятати,
що серце не мудрішає з утіх,
його углиб копають тільки втрати.

Пух тополиний долі позбиравсь
і треться кошенятою, муркоче.
Дай мудрості, мій Господи, мій Отче,
що в світі Божім не існує втрат.

* * *

Найголовніше моє, найцінніше
хтось витягає з глибокої ніші.
Мацає, жмакає, слинить сторінку,
щось нісенітне собі просторікує.

Ну ж бо, віддай, бо покличу міліцію!
Швидше вертаю своє на полицю,
тільки воно уже не сокровенне...
Більше нічого немає у мене.

Шерех почувся легкий за дверима:
йде повтішати всевидяча рима.

* * *

Уся з порцеляни,
крихка і от-от розіб'юся —
боїшся торкатися, дивишся, мов зачарований.
Шатро із бажання у формі маленького юса
і скибка надії, старими волхвами дарована.

Чекань каравани, одвічні печальні історії,
полову брехні та жагу із цукрову голівку
неспішно поклав між череп'я на голу долівку
і зник — не вгорі, а в горі.

* * *

У мовчанні твоєму — розсудливість, спокій, комфорт,
як щоденник розлогий,
коштовний тонкий офорт.
У моєму — чекання, коли ти порушиш своє,
прочитавши в щоденнику: я біля тебе є.

Ти ж милуєшся тільки офортом: розпачлива донна,
спраглі хвилі плечей приховала накидка зі стрічкою,
теплі пальці нервові — у чорних вузьких рукавичках.
Щось таке невловиме — печаль чи кохання бездонне —
а чи ти, чи художник у рамку затиснув за звичкою.

* * *

Ти, як і учора,
забув, після себе залишив
закладинку чорну, півзірки із неба,
записку про інше.

Записку дитина розгладила, розмалювала.
Півзірки начистила я до коштовного блиску,
хоча з половини і марно чекати зиску.
І тільки закладинка чорна лежить, як лежала.

* * *

А про тебе написати не можу —
холод якийсь у пальцях.
Хоч на Морозенка не схожий,
ти із небувалих бувальців.

Стежу за чужими життями,
різних набираю історій.
Все я відчуваю, все тямлю,
всі мені кімнати просторі,
все воно у нормі й нічого,
вже й не переймаюся дуже.
В серці обживається, капцями човгає
байдужість.

* * *

...чекаєш — чекай,
перемелюй мовчання грядки.
Це дивна субстанція —
зримає холодне чекання.
Чекаєш — чекай
і у пальцях світанок ламкий
поволеньки ти перетворюй на вечір чеканний.
Якби покохала, була би для тебе коханкою,
а тільки чекаю,
застигла німою чеканкою.
Чекаєш — чекай,
мов сміття, викидаєш земне,
свободу й залежність,
а з ними себе і мене.
Чекаєш — чекай...

* * *

Ти кажеш, щоб купила голубів,
що знаємо хорошу голуб'ятню,
є хліб, є трохи проса і бобів,
що є усі умови адекватні.

Твоє прохання дивне та смішне
виблискує у сотнях тисяч «не»,
дратує, тішить і лоскоче нерви,
бо так усе у нашому житті:
не знаєш ти, чого би я хотіла,
а ти що хочеш — хтозна й поготів...
Почулось: голуби затуркотіли.

* * *

Незадоволення росте,
росте незгода дратівлива,
слова сіріють, наче лівер,
на скибах зачерствілих тем.

Еквілібристико сварок,
давай примножувати відчай,
встановлюємо вічний звичай —
ночей важкий безсонний рок.

І з галасу моїх образ,
і з чорноти твоєї рани
постане раптом тихий ранок,
який помолиться за нас.

* * *

Стільки мовчати, а потім таки мовити,
хоч я не дуже зміст і причину вловлюю,
знаю одне: дихання чую поруч
вдень і вночі, в літню й зимову пору.

Хто це зі мною: брат, чоловік, товариш,
міф, незнайомець, тиша або слова лиш?
Відать — не відаю, ні в кого запитати.
Знаю одне: цього і не треба знати.

Дихає поруч, обруч — воно і добре,
ну а мені відтак мати б лише хоробрість
дихати, дихати, дихати з ним — а́в ово —
хто я — дитя, незнайомка, дружина, слово?

* * *

Я прилипла до тебе
назавжди тоді восени,
як листок тополиний
коричневий, мов шкіряний, —
не змахнеш, як набридливу муху,
і не відлечу,
ти буркун,
ти осінній,
ти сильний,
ти маг,
ти мовчун.

Але статися може,
що все це набридне мені,
я вчеплюся за сонячний промінь —
жовтіючий сніп,
буду бігти! Але не втечу, не помчу, не злечу —
приліпив, прив'язав, прикував
сумовитий мовчун.

* * *

Від тебе йде сумне якесь тепло —
благенька квітка в'януча осіння.
Але без тебе, мабуть, не було б
мого терпіння і мого спасіння.

Ти — чорнобривець: вугляна брова
і часом холод виховного тону.
Але без тебе — хтозна чи жива,
і де я вдома, як немає дому,
таке — стіна, стіна й нема вікна,
таке — слова, слова й немає слова,
і світ за мною біг, і наздогнав,
і ловить...

* * *

Ю. Максимейко

Хто тоді приходив і що говорив,
що тепер у мене не залишилось рим,
що тепер під очима брижі, а в роті сухо,
що тепер любов не шепне нічого на вухо?

Що коли він ізнову прийде, до столу сяде,
буде стукати клавішами, стоятиму ззаду
і вивчатиму довго чорну чужу потилицю
і як він на екран погаслий химерно дивиться.

М О Р Е

1

Як же мореві буде без мене,
сукні кольору синього,
шкіри солоної (куди йому солі іще?),
пісні безглуздої, вечора тихого при мені?

Як же я без дитини буду —
руденької, півторарічної,
що сміється-танцює невміло
при самій воді,
чужої?

Шлях далекий,
південна вода омивається берегом,
берегом обтирається,
тре свої губи прориблені,
груди показує здиблені,
землю хитає.
Є чи немає мене?
Немає.

2

Ну от і капуста — де знайти немовля?
Коли не тужу, я буваю така смішлива,
смілива і хтива, жахлива, кумедна для
оточуючих, для пліток, що течуть, як злива.

Стійте, мотори, дайте годинку сну!
...Щічки малі цілую, мов мащені медом...
Потім прокинусь, нижню губу кусну
і полечу — смілива, дурна, кумедна...

3

Море світліше за небо, суворіше, скорше,
а на межі хтось провів темрявою синьою.
Біля нашої хати гуторять сусіди з Польщі.
Я не чую себе ані слабкою, ні сильною.

Люди берегом ходять, а не видно облич,
(море темніє), може, між них Овідій.
Шурхіт і тиша, все плинне, не чути нігич,
боляче й нудно, тільки себе не видам.

Їдеш і їдеш, а приїжджаєш не ти.
Хмари заносять руку над нашим світом, —
схоже, це я пролітаю невидимим свідком,
спомин і яв заримовуючи без мети.

4

Я сьогодні якась дурна, не своя і маленька,
всі твої почуття поламала, як йолки-палки,
а тоді зупиняла світила, ридала палко,
їла персики, провокувала полеміку.

Ніч на морі (чому на морі? — та ми ж на морі!),
ніч на морі скупа — усього з однією зіркою.
А сумління моє у сум'ятті на стелю зиркає,
бути прагнеться в спокої чи в покорі.

Отака вона, ця південна моя ахінея:
перше-ліпше творю і пишу — ні собі, ні людям,
то нехай хоч тобі, мій коханий, та й смішно буде —
перехоплюю думку і упиваюся нею.

5

Звивини долі та вигини хвиль — це одно,
риски, плямки витребенькуваті на тканинах —
одяг курортників, тріщини стиглі на динях,
погляди завчені в довгометражнім кіно.
Сонце пече біля моря — тікають думки,
море з голів хутко дурущі вимиває.
Спокій, апатія, пошуки марні пай-ваїв*,
і лихоманка, І. Во, і крапки, і крапки...

* Пай-ваї — примарне плем'я, котре шукав герой роману І. Во «Жменя праху» у джунглях Амазонки.

6

Хай би море драглистим було, як желе, —
дні мої тоді б не тонули у нім навічно,
а на поверхні спливались на тихе віче —
хоч би численне віче було, хоч мале.
Надто рідка вода —
доля іде на дно,
товща води не дає розпізнати правди.
І віддаляюсь, дрібний непримітний равлик,
ніби мені і дійсно усе одно.

7

Плавав морями, не знав, не зважав
і не відписував слів у конвертах,
правди шукав, потім тікав
(доки чекала втомлено, вперто),
перш ніж прийти — двері, замки —
і обтрусити сніжинки, як блискітки,
і на ридання, питання, лайки
все шепотіти: «Годі вже, вистачить...»
Зняти пальто, зціпивши зуби,
з'їсти обід, що вона принесла,
й довго-предовго пальцями грубими
крихту по крихті збирає зі стола.

8

Точно: під каву йдуть та ідуть рядки;
знаю: вживали наркотики, щоб записати потік свідомості.
Завтра зранку сусід-поляк зробить собі канапку,
сяде й читатиме, певно, якісь «Варшавські відомості».

От і цвіркун причалапкав: цвір-цвір, цвір-цвір;
цікаво, а він стрибнув би мені на долоню?..
Раптом цвіркун підходить, циліндр піднімає свій
і каже: «Ви перегрілися.
Час-таки спати, Тоню».

* * *

...Хенд-мейд невибагливий
нам починатиме будень:
нитки і подушечка поруч — голки та булавки.
І часом триватиме час вмиротворено, плавно,
що дивно, як в світі такому родився Іуда.

А часом — розлуки та сумніви, тіні бордові,
голки у подушечці гострі, я знаю, що гострі.
Та ніяк інакше: життя переконливо довге
(коли не одвічне), аби перестояти осторонь.

* * *

Думаю, що буде їсти моя сім'я,
думаю про *стрекозу* і про *муравья*,
думаю про сусідчиного кота,
думаю, що стаю якась запроста.

Думаю про беззаконня, нахабність, бруд,
думаю, десь, може, краще люди живуть,
та думаю, втім, хоч де б душа не жила,
насправді одного їй треба — Господня тепла.

Я думаю ще — півліниво, і тупо, і дико, —
чи вже нічия, чи кохаю іще чоловіка:
немає тонкої коштовності слова і дотику,
немає святої жертвовності, разом-роботи.
Я думаю часом: лише тарілки та образи,
і ті забуваю байдуже практично одразу.
А прагнеться пристрасті, громоподібної й — тихої,
«люблю» щоби вистрілило, щоб не подачка, а — дихання,
аби незворотно, протято, щоб сонце у серце.
Дай бачити, Боже: а може, я маю усе це.

Я думаю, син мій подумує: матінка дивна —
намислить — поплаче, намислить іще — звеселиться.
Я дивна, синочку: безхитрісна темна людина,
а маю молитву — летить над тобою, як птиця.

* * *

Лісом гуляла —
хусточку загубила;
може, ту хустку
білка якась носила,
чи між деревами
впала вона калюжею...

Син Королеви
був молодий і дужий,
Син Королеви
хустку знайшов, і трави
затріпотіли
й низько йому вклонилися.
Хустку підняв і
мовчки на мене дивиться.

Як я насмілюсь
тишу здолать загуслу:
«Здрастуй, Ісусе!»

* * *

Як завжди, ляжу о другій —
немає у мене друга,
аби почитати вірші
о цій порі опівнічній.

І правда, як нелогічно:
розбурхати чоловіка,
аби, як банальна рима,
сонно кліпав очима.

Дитина — вона мала ще,
хоча і дуже уважна,
і зовсім навіть можливо,
вона б мене зрозуміла.

Та ні, відкладаю вірші,
йду спати, вже пізно, друга.
А мо, почитає тиша,
якщо вона має друга.

Підписано до друку 12.08.15, формат 84x108/32.
Папір офсетний. Гарнітура Georgia. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 6,5. Наклад 200 прим. Зам. № 15-56.
Видання і друк ТОВ «Майдан»
61002, Харків, вул. Чернишевська, 59
Тел.: (057) 700-37-30
E-mail: maydan.stozhuk@gmail.com
Видання про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців і розповсюджувачів
видавничої продукції ДК № 1002 від 31.07.2002 р.

Технічний редактор: Є. В. Онучко

Вірші

ЗОНТИЧНІ

**Олена Олександрівна
ЯКИМЕНКО**

Вірші

СКРИПАЛІК

**Антоніна Олександрівна
ТИМЕНКО**

Літературно-художнє видання

* * *

Ніхто з моїх не піде на війну,
усі мої — старі, жінки і діти.
В буденність, як у мушлю рятівну,
сховуються, щоб там перехворіти.
Усі мої залишаються в селі,
де соками кривавлять темні клени
і котяться по вицвілій землі
перекотиполя із поліетилену.
Найдовше до наступних холодів
лишилось їм збиратися на силі,
відпрошувати пазурі тверді,
луску на шкірі, крила і надкриля.
І ось химерна зграя полетить
Ключем над охололими хатами.
Попереду відкривється блакить,
Позаду зблисне і чогось не стане.

13.04.2014

Кинули слово, як кістку.
Пси закрутились клубком.
Вірити, вірити, прийти —
Певний собачий закон.
Слово на сонці тьмяніє,
Ірашка, стоптаний м'яч.
Тримай, моя світла надіє,
Живи, березися, пробач.
28.03.2015

* * *

Я К М О І Д Н І М И Н А Л И

Може, я більше ніколи не сплю.
 Бо як надходять ніч, то лягаю
 головою на груди тому чоловікові
 і чую, як у безодні під траткою серце
 серце відарєє, ніби повільний дзвін.
 Розповідаю, як мої дні минали.
 Як я ходила по молоку о пів на дев'яту,
 де ранкові м'які жінки у тісному колі
 застигли потроху від слів і скляного повітря,
 ставали крихкими й буденними й відлітали,
 як дим у безвітря підноситься з димаря, що якимось
 дивом
 ще дожив до сьогодні.
 Двері рипіли, випускаючи нас у лабіринти оселя.
 І падали речі з рук, хоч ми їх просили триматися купи.
 І знову темніло і вили пси, бо було несила
 терпіти, коли так привожно щемить у білих собачих
 кістках
 і тонко скрикує вітер поміж захоплених акацій,
 ховуються в тінях прибудди, що пахнуть чужим,
 і страшно крізь їхні страхи торувати дорogu додому,
 як страшно лежати з тим, хто ніколи нічого не каже,
 тільки серце здригається рідко, і темні кола
 розходяться по воді.

! яблука-оці у синіх криницях ховаються глибше;
дерева, що ніби вмерли, живуть у воді як риби,
до їхніх вологих чорних боків притулити руку
і чутти — вода пульсує словами: ми вічні, вічні.

Травень-жовтень 2013

ВЕСІЛЬНИЙ ПОІЗД

Заходив у темну воду весільний поїзд,
зі сміхом ішли, по коліна, по пояс, по шию,
переврані молада, молодий, лікарі, цигани
в побитих мілію хустках і старих гардинках,
запахло залежаним давнім намоклим шовком,
травою, болотом, жіночим волоссям, учора митим,
солонною рибою, хлібом підмоченим, алкоголем
терпким і солодким, що можна його вдихати
крізь шкіру гарячу, тонку, на червоно засмаглу
в чоловіків на худих розхристаних грудях;
стояли дівчата на березі, надто серйозні й гарні,
і котрась із них іще вчора була наречена,
вологими лапами ряска до ніг підступала,
тонких на підборах ступень у венах іще прозорих,
і вже застигла вода, у ній водяні рослини
ішли павутиння всуціль крізь товщу її до неба.
Скажи мені не дивитись у темне плесо,
скажи, накажи, закрий мені очі рукою,
замулене дзеркало душу вбирає, у ньому видно,
як тоншають покриви тіла, скресає тканина,
ниток перехрестя тануть

Перепиратиму, як в казала, роки,
розлядатиму кожен,
як фотокартку чи, може, ту саму маму,
а що на них буде — звідки ж тепер мені знати.
Я казатиму їм: залишайтеся з миром.
Можливо, в мене ще все попереду.
Можливо, в мене вже все позаду.

9.02.2013

Хочу бути старою й красивою,
з волоссям, посивлим рівно,
зі старечими плямами на пергаментній шкірі,
ніби позначки на маї
гірської місцевості.
Сидітиму, підібравши
схудлі ноги в теплих колготках,
перібиратиму свої нескінченні роки,
усміхаючись,
навіть якщо за весь той час
ніхто мене не торкався.
Навіть якщо ніхто не вернувся
з океану, де восьминоги
б'ючись за кораблі,
не привозив дарунків, оповідань
про далекі землі,
про диких і мудрих людей,
чудернацькі рослини,
про левів і носорогів.
Навіть якщо ніхто не питає мене,
як давно повсихали дерева
біля подвір'я,
і як довго приймались нові,
і що невлвовимо змінилось у цих кімнатах —
мелі, шпалери, чи просто не давно прибрано?
Навіть від цього не буде мені прикро.

* * *

Життя тривало сотні років,
і кожен день був досконалим.
І комарі в сухім повітрі,
на мить застигнувши, дзвеніли.
А за двором була дорота,
і нею часом мандрували
далекі люди подорожні
і очі мружили від сонця,
коли з зустрічними вітались.
А люди, що жили у домі,
садили золоте насіння,
щоб у землі воно світилось,
і на воротах ізнадвору
для пияків лишали кучоль.
Життя тривало сотні років.

22.01.2013

* * *

Лси його на прив'язі,
люди його при длі,
двері його відчинені,
в домі його страху не знають.
Сонце котиться в куряву,
він додому вертає,
на порозі сідає.
І я — на сходінку нижче.
Де ж, кажучи, ходиш,
забуваю тебе на лице,
літо триває вічно
на цій дорозі,
і вже давно розмовляють
кам'єні, що їх народила.
Він каже: скоро
буде велика тиша,
будемо біля хати
розводити іжаків
у старій валізі.

Листо 2012–8.01.2013

* * *

2010–2011

Він наливає вино, він господар,
він господар у кожному домі, куди увійде,
заспокоївши спраглу його порожнечу
стоконвічною тьжкістю втомлених кроків,
і відчинить кімнати, й обійде подвір'я,
напуваючи духів овець і коней,
що колись, можливо, могли тут жити.

Він наливає вино, він господар,
він господар, згортається спати,
рідина, ніби кішка, згортається спати,
і зтхають у стінах і дереві, й камінь,
і вікно видивляється в темніть городу,
де жили гарбузи, іжаки і мурахи.

* * *

Стогнуть і гнуться
древні дахи —
опустилися з неба
важкі птахи,
посідали
ї шукають, де зєрна впали.
І я стуюю до стїни,
стіно, кричу, відчини,
рятуй же, стїно,
мене і дитину.

15.09.2011–22.01.2013

Сіяти зерна.
І одне посіялось
мені в животі,
на землю суху
і спалену.
Хотіло воно рости,
тільки де не піди —
занесено все піском...
А я зрортаюсь кутюбом,
дивлюсь у тлухе вікно.
І чую в собі зерно.
І каже воно мені:
це я на твоєму дні
ніяк не розквітну,
кринице на краю світу.
Це я, це вже майже ти,
дозволь мені простоти
крізь поліл, сухий пісок
у стебла твоїх кісточок.
А я кажу йому: цити!
Моє горе,
чущ, надворі
гуде й шумить,
горить і падає —
як дийде до нашого краю,
де я тебе сховую?

і бачу: між інших риб
пірнає наш світ углиб,
і поки ще видно край,
злови його і тримай.

12.2010–7.09.2011

Кінчається день,
бабуся з городу йде.
Каже мені: відійди
від тієї води,
бо звідти не зачерпнеш,
бо глибоко, бо впадеш,
бо день аж до краю стік,
а з лісу йшов чоловік,
дивився в землю, йдучи,
і торбу ніс на плечі.
Простуючи між дворів,
казав усім, кого стрів,
що світу настав кінець,
по ньому поріс чернець,
що зникли на дні ріки
усі його смітники
й у прирву, що все зроста,
запали його міста.
Сказав таке і пропав.
І жаль на мене напав,
бо де ж його бути, де,
як світ у пекло впаде?
Заскочила на поріг —
подвір'я тече з-під ніг,

КІНЕЦЬ СВІТУ

9.12.2010

Я створюю речі, ліплю їх з нічого,
 з повітря і пилу, і глини, і цв'ілі,
 зі звуків і кроків, і вдихів, і пчихів,
 химерні споруди з книжок і паперів,
 забуті прикраси, померлі парфуми,
 подерті панчохи, затерті касети,
 записані тексти, збережені файли,
 виткі бур'яни, що виходять із тріщин,
 тонкі павуки, що блукають по стелі,
 котачі сліди на тиску біля входу,
 ключі від дверей, що відчинені навстіж
 у простір, де мох і зонтичні рослини,
 дерева з корою в усміхненних зморшках,
 дорogi, якими розходяться інші,
 лунки й недовсяжні, не створені мною,
 і носять свій смугок і свій кровобіт,
 народження тіла, складання уривків
 зі слів і уривків, відчуття на дотик,
 у теплу тканину, химерну споруду
 свого розуміння, свого руйнування.

ЗОНТИЧНІ РОСЛИНИ

КІТ ФРАЗЕОЛОГІЧНИЙ

беру собі миску налуштити маку,
 дивлюсь — а туди уже кіт наплакав.
 Велика і срібна котва сльозина,
 і плакав, напевно, кіт не одну годину.
 Хвостом утирався, казав: «І чого я плачу?
 Розхвилювалося серце моє котяче...»
 І треба ж було розкиснути на дорозі!
 Іще комусь відмілюються котіві сльози...
 Винесу з хати, підлу квітники поливати,
 і виросте на подвір'ї котяча м'ята.

8.09.2011

СИНІЙ КІТ

Темнішає й гусне ріка,
схились — і спіймаєш скарб.
У небі гостює гість,
він місяць потроху їсть.

Бо місяць — це ж медяник,
тому він так швидко зник.

Бо місяць — смачний пиріг,
розкришиться — буде сніг.

І проїде аж від воріт
по снігові синій слід —

заходить у вікна і двері
густий темно-синій кіт.

9.12.2010

БУДИНОК ЖИВЕ НА ГОРІ

Будинок живе на горі, у хащі казкових.
 У нього є білий собака і чорний кіт.
 І в нього є. Будинок живе в мені.
 Комахи перетікають, як кров, у його стінах.
 Насіння праваних рослин чекає своєї весни.
 Будинок їсть. Він любить різні дрібниці:
 гудзики, оливці. А ще — улюблені светри,
 і найсмачніші книжки,
 і тушковане м'ясо.
 Будинок п'є. У його вода. Його пиво.
 Його чай і кава, вино і горілка.
 Будинок живе на горі, він висока вежа,
 в якій я дивлюсь у вікно і повільно блідну,
 вкриваючись павутинням блакитної крові.
 Будинок живе, опускається нижче і нижче
 на дерев'яних своїх підпорах. Підземні ріки
 йому підставляють зелені й пухнасті лапи.

8.01.2013

Б У Д И Н О К - Я

Цегла, з якої мене будували,
кришиться і проростає
виткими рослинами,
жовтим пвіте чистотіл
у порожніх моїх кімнатах,
звірі старі вмарають повільно і плачуть,
сонце темніє й сідає, як завжди,
за чорні дерева.

15.09.2011

Б У Д И Н О К

Звуки,
які не знаходять своєї причини,
щодуху мчаться до телефону —
можє, дзвєнів.
Рєчї у нєтрєх кїмнатї
так і стоятъ зачєївшїсь,
начє вонї й нє вонї,
мїж тїм наслєхаютъ свѳї тєсмнї сїгналї.
Лїань, тут бїльшє нїчѳго нємєє.
Вїднѳ лїшє павутїнковѳ сѳтїнѳ
ї дєрєвє
крїзъ трїщїнѳ у стїнї.

2009

З Л И Й

Був собі хтось, і вважав себе злим, тому боявся
виходити на вулицю, аби перехожі його не впізнали.
Тому біля його порога вирости бур'яни, і очерет там,
де було нижче й волого, і виріс виноград на сливі, не
спитавши дозволу, тому які вже могли бути перехожі,
і хтось подумав чого боятися й виийшов
і ніхто й не помітив нічого злого, бо ніхто взагалі не
помітив, бо стебла сухі шелестіли й ніде не світілось,
бо зняли новий фільм про кінцець світу в 2012-му, а ці
фільми вони завжди збуваються
але зрештою хтось таки розсунув стебла й визирнув
крізь дивну якусь давню всохлу рослининість, а, це ти,
злий, чого не спиш, пізно вже, всі по хатах, холодно.

2009

Г Р І М

Плакала кипя на кухні,
 що в неї аж очки попухли:
 «Кухар сам сметану злизав,
 А на мене, кипцюню, сказав...»

І. Франко у варіанті моєї бабусі!

Стигне у хмарі грім. Плаче на кухні кипя.
 Не встигнеш і кліпнути — ой...
 Світ скінчився.
 Тут я, не біся,
 у жмені зелений коник,
 одят із мене виріс,
 шукай мене серед одягу,
 виманюй на кришений хліб.
 Тихо,
 стигне у хмарі грім —
 зрушить камінь із місця
 й покотить-покотить-покотить...

2009

Л О Ш І

Зварю у горщику борщик, спорацію зранку породу,
чекаю гостей, бо впали перед дверима ключі.
І все щось падає зверху, і все щось диха зі сходу
духом дощів.

2007

Ну от, осінь — зима,
зміни у світі.
Повторюю, ніби мантру,
вірші твої на вітер.
І знов на межі лишилась.
Повітря забракло.
Не їди. Будь мені кимось.
Будь мені знаком.

2006

* * *

* * *

В хаті темно, і хатні духи
Гріють руки у кухні над газом.
У дверей нашорошені вуха,
Тільки кроків не чути у ближчих світах.
Досить чаю, аби зіртітись,
І таки забагато часу:
Як уривчасто дихає вітер.
Як приречено яблука б'ються об дах.

2006

Узимку худнуть пальці, і губиться наперсток,
 і кров у вишивання влітається за мить.
 Рослини біля вікон сугуляться і мерзнуть,
 і ковдра на колінах згортається і спить.
 У темних переходах це ліжко як безодня,
 у складках простиралел росте зелений мох.
 І ти тут вишадково, прозорий і холодний,
 стерильний, ніби скальпель, сумнівний, ніби Бог.

2007

* * *

ЛЮБОВ І МОЯ ІСЛАНДІЯ

Назви своїм іменем сходи, що вору,
між поверхом першим і темним горіщем,
і привид місцевий відкривє вино
з нагоди такого свята.
Ти з тих потойбічних, з обличчям непевним,
для кого я мала глядіти дитини,
у жінки чиєї приймати пологи,
кому не зірпіла колись молока
у глечику чи у прудях.
Це тіло, хистка споруда.

2007

2006

Як щит, виставляю у ніч ці стіни і замкнені двері,
 та шелести, кроки й комахи із ночі вповзають сюди.
 Спливає і час, і свічка, і тепла моя вечеря,
 і татне зеленим духом відстоюної води.
 Пахучу лила олию і добре солила траву,
 старанно ножа гострила, щоб хліба не розкришив.
 Переночуї зі мною, так ніби ти діявол,
 давні свої видіння на стінах моїх напиши.
 Тонке павутиння світла на стінах слова розміє,
 як шелести опівнічні від нас поповзуть надвір.
 Залишаться тільки плями від крові чи від олиї
 тоді, коли трісне обрій і небо зітхне, як звір.

* * *

* * *

Сухожилия мостів — як готовий до вибуху спокій.
Чи від тебе, чи до — та яка тому, в біса, ціна.
Чи короткими стали роки, чи задовгими — строки,
чи застрягла на рейках іржава торішня весна.

Сухожилия мостів — як безплідна незвідана сила.
У холодних дологах твоїх не зіррю долонь.
Відгули поїзди. Ми із кішкою — тіло до тіла —
під облогою ковдри у жмені збираємо сон.

2005

Покич мене — і піду,
 писатиму
 твоє ім'я на парканах.
 І, недоречною вірністю п'яна,
 погляду не відведу.
 А кожен новий день
 весняним прозрінням на голову пада.
 У сплестінні гілок читаю напам'ять
 малюнок твоїх
 вен.

2004

* * *

2006

Звір на плечі відвертає і добрих, і злих.
Необережним рухом не потривожу.
Вітер застиг.
На листопад схоже.

ЛИСТОПАД

2005

Світ після півночі — трете пришестя Стилю.
Нині безплідна безодня плодить поетів.
Нині не чути, як певно руйнується тіло,
нерви і вени судомить зусилля злету.
Тиша ламає слова, не минаючи істин.
Темрява тихне у спалаху світлої злості.
І хочу — ї не можу сказати, що я — на вістрі,
що хочу померти, доки не почалося.

* * *

2004

Я буду псом у бюро ритуальних послуг
коли народжусь удруге, вчтверте чи вшосте.
Я наслухатиму часу розмірний крок.
І буду ходити в підвальні швацькі майстерні,
співати запиленим паннам собачих пісень.
А вечорами вестиму розмови зі смертю,
коли закінчиться у неї робочий день.

* * *

Осінь — на носі — в римі.
Вітер жонглєє словами.
А серпєнь лєтєть нестримно,
Як міль на настільну лампу.
Зустріну перед дверима
хлібом чи тільки сіллю.
Осєнє, квітнуть жоржини,
настала пора весільна.

2004

* * *

* * *

Кожне слово, досягнувши потай,
так боляче прагне не народитись
і так і лишиться горіховим листям,
і голосно падати —
кожен важкий листок
засвідчує справжність світу.

2008

«Хочу бути старою й красивою..»	33
Весільний поїзд	35
Як мої дні минали	37
«Кинули слово, як кістку..»	38
«Ніхто з моїх не піде на війну..»	39

З М І С Т

«Кожне слово, достигнувши потай...»	5
«Осіннь — на носі — в риму...»	6
«Я буду псом у бюро ритуальних послуг...»	7
«Віт після півночі — трете пришестя Стилю...»	8
Листопад	9
«Поклич мене — і підуй...»	10
«Сухожилия мостів — як готовий до вибуху спокій...»	11
«Як шит, виставляю у ніч ці стіни і замкнені двері...»	12
Любов і моя Ісландія	13
«Узямкку худнуть пацьці, і губиться наперсток...»	14
«В хаті темно, і хатні духи...»	15
«Ну от, осіннь — зима...»	16
Дош	17
Грім	18
Зли	19
Буднок	20
Буднок-я	21
Буднок живе на горі	22
Синій кіт	23
Кіт фразеологічний	24
Зонтичні рослини	25
Кінець світу	26
Зерно	28
«Він наливає вино, він господар...»	30
«Лси його на прив'язі...»	31
«Життя тривало сотні років...»	32

УДК 82-14
ББК 84(4Укр)
Я 45

*Видається за сприяння та фінансової підтримки
Харківської міської ради*

Художнє оформлення:
В. А. Носань

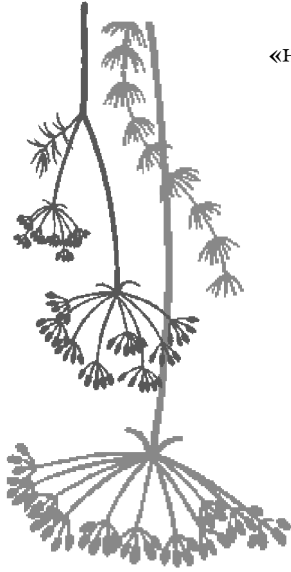
Якименко О. О.
Я 45 Зонтичні: Вірші / О. О. Якименко. — Х.: Майдан,
2015. — 40 с.
ISBN 978-966-372-612-0

УДК 82-14
ББК 84(4Укр)

ISBN 978-966-372-612-0

© Якименко О. О., 2015

Харків
«Майдан»
2015

В і р ш і

ЗОНТНИ

ОЛЕНА ЯКИМЕНКО